

ZDENĚK
CHLOPČÍK

VIOLA KUČEROVÁ

Protančíte se
ŽIVOTEM

 PRESS

Protančit se životem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeněk Chlopčík, Viola Kučerová
Protančit se životem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Protančit se ŽIVOTEM

Zdeněk Chlopčík

Viola Kučerová

AUTORKA DĚKUJE STELE,
ŠIMONOVÍ A RADKOVÍ,
KTERÝ U TOHO NEMOHL BÝT.

ZDENĚK DĚKUJE PANENCE,
SAMOVÍ, VIANNCÉ
A ANDRUSČE.

„Violo, mám pro tebe nabídku. Vymysleli jsme si knihu rozhovorů se Zdeňkem Chlopčíkem a já bych ráda, abys to napsala ty. Na rozhovory jsi byla vždycky dobrá, akorát to pak hodíš na papír. A tanečního mistra jsi ještě v rádiu neměla!“ slyším Katku, svou bývalou kolegyni, která už pár let pracuje v nakladatelství. Ten telefonát byl samozřejmě o dost delší, následoval týden na rozmyšlenou, a po roce je tu kniha!

Naše první společné setkání se Zdeňkem Chlopčíkem mělo proběhnout na příjemné ostravské zahrádce, abychom se vyhnuli nově zavedené povinnosti uvnitř nosit roušku. Katka a já už jsme probíraly nápady ke knize, když s úsměvem přicházel pan Chlopčík. Podle nejnovějších epidemiologických pokynů se s ním Katka „pozdravila loktem“, což Zdeňka evidentně zarazilo a atmosféra u stolu zhoustla. „Nemyslím si, že je můj život natolik zajímavý, aby vydal na knihu.“

Katka se ujala slova a přebíjela jeden argument druhým, proč to rozhodně bude stát za to a proč si takovou knihu lidi rádi přečtou. Vypadala jako studentka čelící přísnému předsedovi maturitní komise. Postupně ledy přece jen roztály a pana Chlopčíka jsme společnými silami přesvědčily. Schůzka dopadla dobře, počáteční nedorozumění bylo zažehnáno a Zdeněk nám vysvětlil, že je velmi kontaktní člověk a současná další a další omezení jsou proti jeho přesvědčení o osobní svobodě a zodpovědnosti.

Vlastně bylo to první setkání příznačné. Jak jsem zjistila v průběhu skoro ročního povídání, kdy jsme sdíleli i opravdu osobní záležitosti, je Zdeněk Chlopčík velmi milý, citlivý a galantní člověk, ale když se mu něco nezdá, nerozpakuje se dát to najevo. Vždy mi důsledně pomáhal do kabátu, všechny esemesky zakončoval kytičkou a nikdy nedovolil, abych kávu zaplatila já. Taký s tykáním počkal, až mu ho navrhnou, i když sám by s ním přišel už dříve. Kvůli překotnému pandemickému dění v průběhu let 2020 a 2021 se tato kniha stala i neplánovaným svědectvím o době, jakou nikdo z nás dosud nezažil, a jejíž dopady se projeví na životech nás všech.

Rozhovory jsme vedli v Kulturním a společenském kongresovém centru Akord nebo u Zdenka doma v Malenovicích, kde se chvílemi připojila jeho manželka Brigita nebo se mihly děti, Samuel a Viannka.

Věřím, že vám tato kniha představí Zdenka Chlopčíka nejen jako tanečního mistra, ale i jako tátu, muže s vášní pro život a tanec, i jako člověka, který je pro mnoho lidí inspirací, ale taky dělá chyby. Pokud se mi budete chtít ozvat, ráda si vaše dojmy přečtu na e-mailu viola.autorka@gmail.com.

Viola Kučerová

BÝT TANEČNÍKEM NIKDY NEBYL VÁŠ SEN - JAK JSTE SE VLASTNĚ K Tanci DOSTAL?

Chodil jsem na strojní průmyslovku. Byli jsme první třída, kde jsme měli i holky, všichni nám záviděli. Jenže kluků bylo dvakrát víc, takže jsme se o holky prali. V tanečních na mě spolužačka nevyšla, ale i tak jsem si to docela užil. Pamatuju si spíš takové střípky. Chodili jsme do vítkovického kulturáku a vedla nás paní Jitřenka Šumavská. Moje tanečnice, blondýnka Magda, byla skoro stejně vysoká jako já, ne-li vyšší, protože já byl ještě takový malinký chlapec, co vyrostl až po druhém ročníku. S Magdou jsme se představili a já byl tak nervózní, že do příštích tanečních jsem její jméno zapomněl a musel ho zjišťovat u kamarádů. (*smích*) Pamatuju si hlavně tříčlennou kapelu ve složení kytarista, bubeník a saxofonista. Hráli na každý tanec stejnou skladbu, jen jeden waltz, jeden jive a tak dále. A už zdálky bylo vidět, že jsou nachmelení. Dneska mi to přijde zábavné, ale tehdy jsem si říkal ježišmarjá. Když to srovnám s tanečními dnes, kde pouštíme nádherné skladby světových orchestrů, tak je to opravdu vtipné.

KTERÝ TANEC VÁS TEHDY BAVIL NEJVÍC?

Asi anglický waltz a tango. A jive si pamatuju proto, že do poslední lekce přišel vedoucí tanečního kroužku, a právě při jivu si z nás vybíral nové adepty do tanečního klubu. A tehdy jsem si řekl: teď mu ukážu! Musel jsem asi vypadat úplně šíleně, ale právě díky té energii si mě opravdu všiml. Pak si ještě vzpomínám na jednu velikonoční lekci, kam jsme si mohli připravit kostýmy. Nenapadlo mě nic jiného než si dát na hlavu plaveckou čepici, takže jsem měl oblek, kravatu, kolem pasu nafukovací kruh a na hlavě plaveckou čepici.

TAKOVOU TU BAREVNOU GUMOVOU?

Jo, gumovou. Normální úchyl. (*smích*) Ale jestli mi v tanečních šel tanec, to si vlastně nepamatuju.

KDYŽ POROVNÁTE TANEČNÍ TEHDY A TO, JAK TO DĚLÁTE DNES - V ČEM JE NEJVĚTŠÍ ROZDÍL?

Myslím, že je to úplně jiné. Všecko. Hlavně ten přístup k děckám. Na tom obrovském jevišti Domu kultury stála paní Jitřenka Šumavská, která se nikdy neobjevila na parketu, alespoň co si pamatuju. Viděl jsem ji jen zpovzdálí a to, co vysvětlovala a ukazovala, nám předváděli nějakí asistenti. Teď v těch vzpomínkách to cítím jako obrovský odstup. Zatímco když jsme se my s Panenkou, tak říkám manželce, rozhodli, že budeme pořádat taneční, chtěli jsme to dělat úplně jinak. Jsem hodně komunikativní a kontaktní člověk, mám rád mladé lidi, takže jsem je chtěl nadchnout. V jiných tanečních jsou třeba nějakí organizátoři, kteří si ta děcka odškrtají, posadí je, řeknou, ticho, a přichází taneční mistr, hvězda večera. Odučí si svoje a zmizí.

A JAK TO DĚLÁTE VY?

My jsme se studenty pořád, já stojím u prezence, zdravím je, beru kartičky, usmíváme se na sebe. Pak jdu na sál, děláme legrace, o přestávce za mnou chodí a povídáme si, takže jsme v kontaktu pořád. Nechci to nějak přeceňovat, ale myslím si, že ta děcka to přesně takhle cítí, že jsme jejich, že to spolu prožíváme. Skončí lekce,

já ji zhodnotím a vždycky řeknu: „Děkuji vám za krásné odpoledne, bylo to super.” A odcházíme a tleskáme si. Opravdu to cítím, mám z toho husí kůže i teď, protože já to fakt takhle prožívám. Dáváme do toho obrovskou energii, bez toho by to nešlo. Já jsem vlastně takový upír. Ta děcka to ani neví, ale já z nich tu energii vysávám. Každý se mě ptá, tebe to ještě baví? Vždyť to děláš třicet roků, už to musí být stejné! Ale pro mě je každá lekce úplně jiná, protože studenti jsou jiní, atmosféra je jiná. To je něco nádherného, vůbec se to nedá srovnat se sportovním tancem.

ŘÍKÁTE TŘICET LET...

Začali jsme v roce 1991, takže letos oslavíme výročí. *(smích)*

STÁVÁ SE, ŽE KDYŽ V TANEČNÍCH VIDÍTE V NĚKOM TALENT, NASMĚRUJETE HO TŘEBA PŘÁVĚ K TOMU SPORTOVNÍMU TANCI?

U nás to funguje tak, že na základní taneční navazují takzvané pokračovací taneční, kam se hlásí děcka, která se chtějí ještě zdokonalit. A když skončí tyhle pokračovací, tak my už pro ně nic nemáme. Ale často je tu skupinka, která se chce tanci věnovat dál. Takže jsme domluveni právě se sportovním klubem LR Cosmetic Dance Team, který jsem vedl, že kdo chce, může k nim přejít. Tam dostanou tréninkový prostor, jezdí na soustředění, vytvoří se skvělá parta. Mnozí z nich se dají na sportovní tanec. Někteří to dělají tak, že třeba protančí dva roky po soutěžích na střední škole, a potom, když jdou někam na vysokou, tak skončí. Ale jsou výjimky, které se

1992 - reklamní foto na taneční kurzy. V prvních letech, co jsme začali pořádat taneční, bylo součástí závěrečných slavnostních večerů s účastí rodičů, že jsme ukázky jednotlivých tanců předváděli my s Panenkou. Dneska už je program postaven vyloženě na studentech, takže začíná exhibicí všech tanců, které se naučili. Následuje tanec s rodiči a tzv. maturita tance, kdy se k některým tancům přidávají vtipné úkoly navíc. Každoročně nejočekávanější disciplínou je soutěž o krále a královnu valčíku.

do toho zakousnou, máme kluka, který u nás začínal a teď je vicemistr České republiky v latinskoamerických tancích.

BUDEME HO JMENOVAT?

Můžeme. Jmenuje se Tomáš Gál. Ten u nás začínal a já ho zaznamenal právě v těch pokračovacích tanečních a říkal jsem si, to je moc šikovný kluk. A on je opravdu velmi talentovaný, navíc velký dřič. Ten se do toho zakousl a šel si za svým cílem a opravdu dokázal něco, co se v takovém „vyšším” věku podařilo málokomu. Tančit se začíná už v desíti, tam ta děcka mají náskok, co se techniky týče, ale on absolutně všechno dohnal a ještě je předčil. Takže je fakt vynikající.

MAJÍ TADY PODLE VÁS TANEČNÍ TRADICI?

Rozhodně. Je to velká tradice v České republice, velká tradice v Ostravě právě díky těm učitelům tance, jako je Jitřenka Šumavská, Jarka Calábková, Marie Vlachová... Ta tradice je tu obrovská a podle mě to středoškoláci berou tak, že to ke škole patří. Proto jsou ty kurzy plné, atmosféra je tam úžasná, rodiče jsou tomu nakloněni, takže k nám chodí už děti těch, kteří u nás začínali. Za chvíli budou chodit vnoučata. *(smích)*

JAK PAK VYPADAJÍ POKRAČOVACÍ TANEČNÍ?

Tam jde o lekce speciálně určené už pro konkrétní tanec a podle toho

se také všichni oblékáme. Zatímco u těch základních je vyžadováno, aby všichni chodili úplně super společensky oblečení a kluci vystupovali jako gentlemani, tak u těch pokračovacích jsou to speciální lekce. Když se učíme sambu, tak všichni vědí, že jdou na sambu, a vymýšlejí kostýmy, přijdou třeba v plavkách a holky mají jenom takové ty třásínkové sukýnky. Měli jsme kluka, který přišel v bermudách, měl normálně ploutve na nohou a potápěčské brýle...

TO SE MU ASI NETANČILO NEJLÍP?

On to potom sundal, ale někdy je to prostě takhle crazy. (*smích*) Každá lekce je nějak zaměřená. Samozřejmě, že kromě toho daného tance se učíme nové figury do tanců, které už studenti umí. Je tam jiné nejen to, že se učíme konkrétní tanec a podle něj se oblékáme, ale taky je tam uvolněná atmosféra: v druhé části - říkáme tomu volná zábava - ztlumíme světla a pak už jenom pouštíme hudbu. A studenti musí už sami určit, co je to za tanec, začít si tančit, vymýšlet, zkoušet si, navzájem se vyhýbat... A to je absolutně to nejvíc z těch pokračovacích. Protože pokud studenti absolvují základní taneční,

tak umí, aspoň u nás, velmi mnoho, ale pořád je potřeboji postrčit. Teď je to chacha a kdyby někdo nevěděl, tak se začíná pravou. Kdežto po těch pokračovacích můžou okamžitě na jakýkoliv ples a budou tam za hvězdy. A to si myslím, že je to hlavní. Už to není jenom o výuce, ale právě o té zábavě a o tom, že ten tanec baví. A když to účastníky baví, tak proč by pořád měli poslouchat někoho, kdo do nich něco hustí.

VY JSTE SI PŮVODNĚ MYSLEL NA HERECTVÍ. ABSOLVOVAL JSTE PŘIJÍMAČKY NA JAMU, KTERÉ SE PODLE VÁS ÚPLNĚ NEPOVEDLY...

V porovnání s mými vrstevníky, kteří předtím absolvovali školení u různých zkušených herců, určitě. Já jsem samorost a na průmyslovce jsem se prostě rozhodl, že bych to mohl zkusit. Odmalíčka jsem byl takový kašpárek, pořád jsem na sebe potřeboval upozorňovat, pořád jsem dělal legraci a ve třídě jsem byl vždycky centrem pozornosti. Trpěl jsem pak nejen já, ale i moje maminka, která na mojí škole učila, a hned o přestávce už věděla, jaká alotria jsem zase vyvedl.

TO JSTE ASI NENOSIL POZNÁMKY, KDYŽ SE MAMINKA VŠECHNO DOVĚDĚLA UŽ VE ŠKOLE?

Já nosil hromady poznámek, třeba: Válel tužkou po lavici. Nudil jsem se, tak jsem vzal tužku a válel s ní po lavici. Tatínek přišel na třídní schůzky do první třídy ještě za hlubokého socialismu a každé dítě mělo na lavici postavený stojánek s květinou za dobré chování, jediný Chlopčík měl stojánek s prasátkem. (*smích*)

3. třída, 1966 - já jsem druhý zprava v horní řadě.
Už od první třídy jsem patřil mezi výlupky, takže do
pionýra mě na první pokus nevzali a na rozdíl od
většiny spolužáků s pionýrským šátkem jsem si na
focení neměl co uvázat. Proto ten šátek maminka
nahradila alespoň červenou sametovou stužkou.
V příštím roce jsem musel na třídní nástěnku podepsat
slib, že už budu hodný, a do pionýra jsem se dostal.

2017 - Ostrava-Hrabová, s maminkou
před místní základní školou. Maminka tady
dlouhé roky učila a já jsem tu zlobil.
U příležitosti založení školy jsme využili
dne otevřených dveří a připomněli si dávno
minulé časy.

BYL POTOM DOMA MAZEC?

Kvůli tomu asi ne, ale já měl hodně přísné rodiče, hlavně tatínka, takže za každou poznámku byl doma nářez. U poznámky od ředitele na půl strany v žákovské byla u nás doma za každé slovo rána řemenem. Já měl tvrdou školu.

UMÍTE SI PŘEDSTAVIT, ŽE BYSTE TO DNESKA ŘEŠIL U SVÝCH DĚTÍ STEJNĚ?

Syn je můj klon, je úplně stejný povahou i vzhledem. Takže počínaje jeho prvním dnem ve škole jsem věděl, co prožívá, a podle toho jsem k němu přistupoval. Když se s ním třeba Panenka začala učit a byla už trochu netrpělivá, tak já řekl, Sami, teď pojedíš šikmo nahoru, tam uděláš smyčku, pojedíš dolů, nic se neděje. Vlastně jsem asi stejně přísný jako můj tatínek, hodně přísný, ale vím přesně, co jsem prožíval, a snažím se být k dětem zároveň hrozně milý.

VAŠIM DĚTEM JE TEĎ ŠESTNÁCT A TŘINÁCT - TO UŽ MOHLY S PÁR PRŮŠVIHY PŘIJÍT...

U Samuela řešila paní učitelka různé věci, konflikty mezi holkama, klukama, samozřejmě nějaká sprostá slova, z toho jsem nedělal žádnou vědu. O mě taky věděli, že jsem živý, ale když jsem odcházel ze základky, tak mi moje třídní učitelka řekla: „Zdeňku, ty jsi byl grázlík, ale takový hodný grázlík.” Přišla myslím na to, že mám dobré srdce, jenom jsem potřeboval na sebe upozorňovat. A to stejné Sam. Když mi paní učitelka řekla, pane Chlopčíc, já nevím, jestli vám to vůbec můžu říct. V mé třídě učí počítače pan Slepíčka a váš

syn během samostatné práce našel na facebooku fotku pana učitele a taky obrázek slepice, vyrobil koláž a nahrál to na všechny počítače v učebně, řekl jsem jí, paní učitelko, já bych se na místě pana učitele zasmál a ještě bych syna pochválil, že je šikovný. Ale to si přece nemůže dovolit! A já na to, paní učitelko, abych byl upřímný, já jsem byl úplně stejný. Řeknu mu, že to nebylo správné, ale nic víc s tím nenadělám.

DĚTI NIKDY NEDOSTALY NA ZADEK?

To zase ano, ale pár plácnutí na zadek u mě bylo maximum.

POŘÁDÁTE ITANEČNÍ KURZY PRO DOSPĚLÉ. JAK VYPADAJÍ?

Největší rozdíl je v přístupu. Když stojím před těmi sedmnáctiletými, tak si říkám, musíš to prožívat a cítit jako oni. Ne že ze sebe ve svém věku budu dělat pubertáka, ale ten přístup odpovídá účastníkům.

V případě manželských párů je to spíš vztah kamarádský, přátelský, vlastně už je to kolikrát rodina. Chodí k nám páry třeba patnáct dvacet let, prožili jsme spolu spoustu akcí, narozenin a silvestrů, takže je to opravdu jako když ve velké rodině řeknete, tak pojďte, teď vás něco naučíme.

PO DESETI PATNÁCTI LETECH NAVŠTĚVOVÁNÍ TANEČNÍHO KURZU UŽ PŘECE MUSÍ ÚČASTNÍCI VŠECHNO UMĚT?

Kdepak, přijďte do kurzu a po deseti letech zjistíte, že to neumíte. Ani já to neumím.

ALE TO PŘECE NEMŮŽETE ŘÍCT, ŽE VY NEUMÍTE TANČIT!

To je jako v každém oboru, zkrátka čím víc to člověk umí, tak zjišťuje, že to neumí. A když za vámi někdo přijde a řekne, to já umím, tak mu nevěřte. Na tanci je nádherné to, že se pořád můžete zlepšovat. Pořád. Jsou to drobnosti, u kterých si řeknete, proč jsem to takhle nedělal dřív. Je to daleko lepší! Nestačí ale jen si to uvědomit, ale zafixovat si, že to budete tančit a nemyslet na to, zkrátka to zautomatizovat. Takže o tom to je. My se neučíme pořád nové prvky, to by nešlo. Ty páry chodí do kurzů proto, že je to hrozně baví, že tam je parta lidí, kteří se znají, se kterými je jim dobře, a zatančí si tak jako nikde. Třeba na plese zdaleka není tolik prostoru. A oni to opravdu berou jako společenský večer, jako by se domluvili kamarádi. Tak, dneska u nás. Budou chlebíčky i šampáňo.

PŘICHÁZEJÍ K VÁM I PÁRY, KTERÉ CHTĚJÍ UTUŽIT VZTAH? MAJÍ ZA SEBOU TŘEBA KRIZI A CHTĚJÍ JI S POMOCÍ TANEČNÍCH PŘEKONAT?

Rozhodně. Prapůvod tance je vztah muže a ženy, doteky, jiskření, sexuální energie. Před třemi lety přišel na kurz takový nabrblaný pán a jeho partnerka řekla, on to má za trest. Našel si ženskou, a tak teď se mnou musí chodit do tanečního kurzu. Milenka je dávno pryč, a ti manželé k nám chodí dodneška a i pána už to baví. A jak už jsme rodina a ty kurzy jsou takové neformálnější, říkám svojí partnerce, lásko nebo Panenko, pojď, ukážeme waltz. Když kurz skončil, jeden manželský pár se přišel rozloučit a dáma mi říká, Zdeňku, já ti musím něco říct, Pavel mi po dvaceti letech začal říkat lásko.

TAK TEĎ MÁM HUSÍ KŮŽI ZASE JÁ...

To jsou emoce, které tam prostě fungují, taky jsem kolikrát naměkko. Do těch manželských tanečních přijdou i lidi s momentální indispozicí, pán má třeba ortézu, zvládne jen dva tři tance, ale pak si sedne a je mu tam dobře.

JAK VIDÍ ZDEŇKA ÚČASTNÍCI JEHO KURZŮ

Taneční? Tak ty byly super. Většina lidí z nich má obavy. Vybaví si totiž bílé rukavičky a formální atmosféru. Jenže já už jsem z ničeho takového strach mít nemusel. Všichni mí starší kamarádi totiž říkali, že taneční od pana Chlopčíka jsou zážitkem na celý život. Jakmile jsem měl tedy možnost zúčastnit se jich taky, ani na chvíli jsem nezávážal. Na první lekci jsem přes to všechno šel s jistou nedůvěrou. Bude tam opravdu tak uvolněná a dobrá nálada, jak všichni říkají? A zvládnou vůbec tančit, když jsem to nikdy předtím nedělal? Byly to sice malé pochybnosti, ale byly tam. Po prvních pár minutách lekce, kdy už se celý taneční sál smál úvodnímu slovu pana Chlopčíka, mi bylo ale jasné, že jsem měl strach úplně zbytečně. Opravdu, pan Chlopčík má skvělý smysl pro humor a celou dobu si ze všeho dělal legraci. Snažil se, abychom si to my kurzisté užili, aby nás tanec bavil. Když nám nějaké kroky nešly, hned nám i se svou ženou Brigitou přispěchal na pomoc. Když jsme byli nervózní před půlkozonou a šluskoloznou, uklidňoval nás. Nebyl pro mě tím přísným porotcem StarDance, ale skvělým lektorem s úsměvem na tváři, který nám všem uměl předat hlavně nadšení pro tanec. Kdybych se do dob tanečních mohl alespoň na chvíli vrátit, určitě bych to udělal.

Jakub Holek, 17 let

Už to na podzim budou čtyři roky, co jsem byl jako kurzista na tanečních. Musím říct, nikdy bych nečekal, že by mě mohly taneční takhle bavit. Ono to totiž není jen o tom tanci, ale i o prostředí, oblečení, lidech, a to všechno tvoří neskutečnou atmosféru. Další věcí, která značně podtrhla a utvořila atmosféru, je nadšení a viditelná vášně pro tanec pana Chlopčíka. Vždy plný

energie schopen pomoci i těm největším „dřevům“. A když už jsem u nich, tak většina mých spolužáků přesto, že nebyli nijak obdařeni rytmickým vnímáním, si dokázali tanec užít, ale hlavně udržet krok s ostatními. Obecně mi přišlo, že základní taneční byly velmi dobře vyvážené, že je zvládl vážně úplně každý, a když už byl jakýkoliv problém, kdokoliv, ať to byli manželé Chlopčíkovi či asistenti, dokázali vždy pomoci a poradit. Za mě to tedy byl velmi silný zážitek a vždy se rád vracím koukat na závěrečné lekce a znovu si tak zažít tu nezaměnitelnou atmosféru.

Jan Vršecký, 20 let

Sálem plným třpytivých tanečníků a diváků se nesou líbezné tóny valčíku. Propadám se do parketu pod tíhou zdobených růžových šatů, a především skoro třiceti náhrdelníků. Neblýskají se ani nejsou posázené drahokamy, každý je originál. Vlastně to vypadá, jako by mi kolem krku visela spíž obyčejné české domácnosti. Místo perel pšeničná kolínka, bonbony a barevné pentličky. Můj partner má zase sako poseté špendlíky s drobnými mašličkami, takže už nepřípomínáme vznešený taneční pár z televize, nýbrž výstřední blázny, kterým teď patří celý sál. Ne že bychom se takto vyzdobili sami, ale jako zázrakem jsme oba zvítězili v kategorii „sympaták a sympatačka“, tedy během několika minut nasbírali od ostatních tanečníků tu hromadu výstředních doplňků. Tento moment, kdy jsem létala po parketu v princeznovských šatech, ověšená těstovinami a stužkami, s úsměvem od ucha k uchu, si budu pamatovat navždy.

Spousta mladých lidí se tanečních bojí, možná jim to přijde zbytečné. I já si vzpomínám, jak jsem před první lekcí nervózně psala kamarádkám a zoufale hleděla do skříně a do poslední chvíle neměla tušení, komu budu následující měsíce šlapat na nohy. Nakonec jsem přišla krásná, oslovil mě bývalý spolužák a zažila jedny z nejkrásnějších pondělků vůbec.